

Leruccantunk az Adriára. Hevertünk a homokos tengerparton, már késő délután volt. Egy meztelen, szőke, göndör hajú, formás fiatal férfit néztem, aki a víz szélén álldogált. Szilvia éppen jött vissza a kagylóhéjakkal, amelyeket szenvedélyesen gyűjtött.

22 Csányi Vilmos

SZILVIA

– Mit nézel?
– Azt az ifjú istent ott.
– Esztétikus. Harmonikus test. A fejét kivéve majdnem teljesen szőrtelen.

– És milyen arányos a farkincája is.
– Szeretnéd?
– Őt magát vagy a farkincáját?
– Talán a kettőt együtt. Akarod? Megszerzem neked.
– Talán agyonüthetnénk vele a délutánt, ha gondolod.
– Kérlek – fejezte be Szilvia az eszmeceserét, és kis kerülővel elindult a büfé felé, szinte sűrölva a fiatalembert. Aki persze azonnal varázsa alá került és lassan, kicsit lemaradva követte.

Jó félóra múlva együtt érkeztek vissza. Lassan jöttek, beszélgettek, és közben a homokbuckákat rugdosták. Kezükben sokgombócós fagyik. Szilviánál kettő. Felültem.

– Fagyikat és fiút vásároltál szívem?
– Igen drágám, sale volt, nem hagyhattam ott. Melyiket akarod nyalogatni?

– Először a fagyit, a fiú csak nem olvad el.
– Képzeld, magyar, de mindenféle nyelveken zagyvál, van egy hajója, már három napja itt van egyedül, fotózik, de most a gépét a hajón hagyta, olvasta az „Elveszett alibit”, nagyon szereti a fokhagymás lobstert, a whiskyt jéggel és az elegáns cipőket. A foglalkozását illetően tartózkodó, azt mondja magánzó és szereti a komoly zenét főleg Bachot, a politikát utálja. Voltak testvérei, de már nincsenek, és egyébként is teljesen egyedül van. Csak egy öreg nagynénje van Erdélyben, akit húsz éve nem is látott. Ja, meg filozófus is, illetve azt tanult az egyetemen.

– Kullancsenkefalitisz ellen be van oltva? – kérdeztem.
– Jaj, azt nem kérdeztem, ő meg nem mondta.
– Szükszavú ember lehet.
– Hát az, mindent harapófogóval kell belőle kihúzni.

Szilvia beszédáradata közben a fiú csendben álldogált és nyalogatta a fagyilaltját. Ránéztem. Tekintetünk összekapcsolódott. Barátságos, ám tartózkodó benyomást keltett. Méregettük egymást. Tényleg arányos test csak a farkinca lett jelentősen teltebb, feltehetően Szilvia hatására, bár tekintete gátlástalanul időz rajtam is.

– Van valami, ami kimaradt Szilvia tömör összefoglalójából?
Elmosolyodott.

– Arthur vagyok.

– Zoltán. Feltehetőleg Szilvia azt is elmondta, miért hurcolta ide?

– Magukról nem sokat mesélt, csak azt, hogy én az ő ajándéka vagyok.

– Szeretsz ajándék lenni?

– Ha ilyen elragadó az ajándékozó – mondta, és mohó tekintetet vetett Szilviára – akkor igen.

– Az ajándék az enyém, Szilvia legfeljebb csipegethet belőle, nem nagyon szeretek osztozkodni.

Szilvia a fiú fenekébe csípett.

– Van itt hús, elég kettőnek is.

– Mielőtt elfogyasztjuk ehethéneik valamit – szóltam.

Arthur lelkesen csatlakozott.

– Farkaséhes vagyok, tudok itt egy kis kocsmát lejebb a parton, a fák között, ahol remek frissen sült tengeri herkentyűket lehet kapni. Felugrottam.

– Gyerünk, minden herkentyűtlen perc jelentős veszteség. Szilviával belekaroltunk két oldalról. És én a hátamra vettem a háztiszájkainkat.

– Vezess Arth!

– Új útra Lucifer – tette hozzá Szilvia rám pillantva.

Éreztem, hogy a fiú libabőrös lesz érintésünktől. Szóval nemcsak fotó és filozófia.

A legjobbkor érkeztünk, egy elkésett halász hozta zsákmányát éppen, és dühösen magyarázta, hogy mijük és hol tört el a hajóban, szerencsére már visszafelé, de itt vannak. A vendéglős nagy láda jeget hozatott, és arra rakta szépen sorjában a zsákmány tetszetősebb részét. Halak, rákok, polipok, tintahalak. Szilvia rámutatott egy gyermekfej nagyságú, pókszerű szörnyetegre és megkérdezte:

– Ezt hogy hívják? – A vendéglős a halászra nézett, az a vállát rándította és azt felelte:

– Valami rákféle. – Ekkor én is kiszemeltem egy elegánsan karcsú, acélkék halat.

– És ezt? – A vendéglős némi hallgatás után mindkét karját széttárta.

– Nagy a tenger. – Majd gyorsan hátat fordított, hogy a további ildomtalan kérdéseknek elejét vegye.

Arthur szólalt meg:

– A tenger nagy, a gyomor meg üres. Elindult egy terített asztal felé, követtük. Volt még néhány vendég, szintén pucérok, ez volt a szokás, csak a személyzet volt meglehetősen lengén, felöltözve. Rendeltünk. Én a
24 „nagy a tenger”-ből kértem, Szilvia azt a „valami rákfélét”, Arthur pedig apró bébi kalamárikát. Mindent grillen és sok görög salátát hozza.

Csopongva beszélgettünk mindenféléről, Arthur értelmes, kulturált személynek tűnt, estefelé a szállásunk után érdeklődött. A két hátizsákra mutattam.

– Mint a csigák, hátunkon hordjuk a házuk.

– A közelben van a hajóm, abban elférünk kényelmesen és akkor nem kell elválnunk. – Szilviára néztem, ő vissza és bólintott.

– Rendben. Mehetünk – válaszoltam. A hajó néhány száz méterre a vendéglőtől lebegett a vízben, úszva lehetett megközelíteni. Pompás kis jószág volt minden kényelemmel felszerelve.

– Mi itt a fedélzeten aludnánk, szeretek az első napsugár érintésére ébredni – mondta Szilvia mosolyogva.

– Ahogyan a kedves vendég parancsolja, nekem az alsó kabin is megfelel. – válaszolt Arthur. Leraktuk a zsákjainkat, Arthur édes borokkal kínált, fecserésztünk.

Már jó sötét volt, amikor a fiú elbúcsúzott és visszavonult. Összebújtam Szilviával. Egy idő után feljött a hold. Önfeledten szeretkeztünk.

Hirtelen meztelen talpak csattantak a deszkákon, és a pucér Arthur jelent meg a fejünk felett. Bánatosan nézett ránk.

– Egyedül nem megy. Rátok szorulnék. – Mondta, és amint felpillantottuk láttuk, hogy szorultsága meglehetősen nagy és bizony meredek is. Szilvia szólalt meg:

– Mindig szívesen állunk megszorult embertársaink rendelkezésére. Széthúzódtunk, hogy Arthur közénk bújhasson.

A kelő napra ébredtünk, kellemesen hűvös volt és az első napsugarak olajossá varázsolták a tengert. Hallottuk a fiú szuszogását a nyitott kabinból. Gyorsan összepakoltunk és kiúsztunk a partra, felöltöztünk, még idejében értünk a buszmegállóhoz.

Irány Dubrovnik.